

„Žinok, tikrai nenorėjau to daryti.

Tikrai nenorėjau sugriauti tau gyvenimo.

Žinok, kad dėl to, kas tuoj nutiks, aš nekalta. Jei nebūtum padariusi to, ką padarei, man ir nereikėtų nieko griauti. Jei nebūtum mums – visiems 3 054 263 – melavusi.

Juk aš taip tavimi pasitikėjau. Tikėjau viskuo, ką man, mums visiems, sakei. Kaip galėjau būti tokia kvaila?

Nusipelnei visko, kas tave greit ištikis. Bet sykiu ir skaudu, pagalvojus, kiek tau tenka išverti – paparaciai, provokacijos, patyčios.

Tik žinok, kad man nesmagu dėl to, ką padarysiu, nors kalta tik tu pati. Nenoriu tau kenkti, bet reikia, kad žmonės sužinotų – o ypač, kad sužinotų vienas toks žmogus. Net jei nesi ta, kuo tave laikiau, vis tiek turėtum suprasti, kad man nieko kito neliko. Tai bus pats svarbiausias mano gyvenimo poelgis.

Po dešimties sekundžių spustelėsiu klavišą, ir šis tekstas bus paskelbtas. Tada visi sužinos tiesą. Visi sužinos, kad tu mums melavai.

Bet pirma norėjau parašyti tau, norėjau atsiprašyti.

Isa x“

PRIEŠ MĒNESI

1 SKYRIUS

Lilė

Mano protas neaprepia 3 milijonų žmonių.

Įsivaizduoju dešimt žmonių, sustojusių į eilę. Įsivaizduoju kelis šimtus, – maždaug tiek susirenka į Brajano koncus. Bet tai jau riba – kai pagalvoju apie dar daugiau, susisuka galva. Kiek galima sukišti į didžiausius pasaulio stadionus – penkiasdešimt tūkstančių? Gal šimtą tūkstančių?

Mėginu įsivaizduoti žmones, susodintus tokiame stadione. Kiekviename veide išvysti žmogaus gyvenimą, jo šeimą, meiles ir draugystes. Ne. Nieko neišeina. Nė šimtas tūkstančių netelpa galvon.

3 002 031

Mane apima siaubas.

Paprastai nesusimąstau, kiek žmonių mane žiūri. O kai retsykiais ir pagalvoju, tai atrodo netikra. Net pilvą nudiegia iš baimės, sumišusios su džiaugsmingu jauduliu. Negaliu patikėti, kad pasiekiau tris milijonus. Gryna beprotybė.

Nejučiomis siekiu kameros. Ką pasakys Brajanas? Jau kelis mėnesius kalbėjom, kad galim pasiekti tris milijonus. Šiandien neketinau nieko filmuoti. Išsilyginu plaukus, pasitėpu lūpas kremu ir nutaisau tinkamą miną – ak, velniai nematė. Esu atrodžius ir baisiau. Ieškiklis pagaliau sufokusuoja veidą ir... spaudžiu įrašymo mygtuką.

– Brajanai, aš turiu tris milijonus prisiregistravusių žiūrovų!

Keistas jausmas garsiai ištarti šitokį skaičių. Trys milijonai žmonių žiūri tavo įrašus. Trys milijonai žmonių žino, kas tu esi. Trys milijonai.

Nesuvokiama.

– Brajanai, pasiekiau tris milijonus! – pakartoju.

Cha, kurgi jis prapuolė? Koridoriuje tuščia, bet kambaryje kitam gale užia žvimbia kažkoks elektrinis prietaisas. Nuėjusi pamatau jį pasilenkusį virš elektrinės gitaros, ant kelių pasidėjusį telefoną ir besišypsantį į ekraną.

Aha, dabar aš jį išgąsdinsiu. Bus puikus kadras. Priededu pirštą prie lūpų ir žiūrėdama į kamerą be garso sakau „ššššš!“. Tada nusuku kamerą į pėdas ir teatrališkai nutykinu jam už nugaros.

– TURIU TRIS MILIJONUS! – sušunku jam į ausį.

Brajanas pašoka kaip nuplikytas ir numeta nešiojamąjį kompiuterį. Nusitraukia nuo galvos ausines.

– Po velniais, Lile, čia dabar kas?!

Laisvas jo bluzonas nusmukęs nuo pečių; po apačia jis vilki ilgus, pilkus berankovius marškinius, o ant peties matyti juodvarnio taturuotės kraštas. Jis numeta telefoną ir ant pirštų surambėjusia nuo stygų oda sužvanga žiedai.

Telefonas guli tarp mūsų ant stalo ir toliau kažką tauškia, o aš žiūriu į jo išpūstas akis. Tada jis pamato objektyvą ir pagaliau jam topteli.

Puiku, jis supranta, kad šitą reikės iškirpti.

– Eee... pasiekei tris milijonus? Rimtai? Sveikinu.

Jis atsistoja ir apkabina mane. Iš pradžių stoviu sustirusi ir susierzinusi. Bet jis suspaudžia tvirčiau, ir aš įsikniaubiu veidu į šiurkščią jo barzdą ir kietą, liesą krūtinę, o ištiesta ranka taikau, kad abudu papultume į kadrą.

Širdis ima mušti, kai pagalvoju apie visus savo sekėjus ir įsivaizduoju jų veidus. Ar įmanoma patenkinti tokią galybę žmonių? Baisu ir pagalvoti.

– N-negaliu patikėti, – pratariau kимиu balsu, o akys sudrėksta.

Nusisukęs nuo mikrofono, Brajanas sušnabžda man į ausį:

– Aha, tikra armija išprotėjusių vienuolikmečių.

Bet pasižiūri man į akis ir susigriebia.

– Žinai ką, reikia atšvęsti – einam kur nors pavalgyti, – garsiai sako, nevykusiai išsišiepęs prieš kamerą.

Aš irgi šypteliu. Jau svarstau, kaip ištempti tai iki pilno tinklaraščio. Reikės nufilmuoti, kaip valgom priešpiečius, gal dar įdėsiu ką nors į *Instagram'ą*, jei pavyks gražiai nufotografuoti maistą... tada padėkosim sekėjams, galbūt vaikštinėdami po parką. Gražiai atrodytų. Bet ar tik nebuvo parko praeitą savaitę? Tada galėčiau užbaigti monologu, kur aš padėkoju už tokią garbę.

Man užima kvapą. Šiandien reikės baigti du klipus rėmėjams, o dar neperžiūrėta pusė elektroninių laiškų nuo padėjęjo Semo. Be to, tikrai reikėtų įkelti ką nors į *Instagram'ą*. Bet su ta padėkos dalimi neturėtų būti labai sunku. Jei pakankamai prifilmuosim per priešpiečius, likusią tinklaraščio dalį galėsiu užpildyti monologu, pirma pabaigusi kitus darbus. Aišku, reikės paredaguoti, bet šitai suspėsiu vakare. Net galva užia, pagalvojus, kiek reikės nuveikti. Pridėdu du pirštus prie kaklo ir pajuntu kraujo mušimą.

Negali būti nė kalbos, kad rytoj neįkelčiau klipo, šiandien pasiekusi tris milijonus. Gal spėsiu paredaguoti, jei rytoj atsikelsiu šeštą.

Šiaip ar taip, ilgai netruksiu. Daug nefilmuosiu, išeis mažiau nei dešimt minučių – pačios medžiagos ne daugiau keturiasdešimt. Kaip nors reikės suspėti.

Oi. Net krūpteliu, pajutusi, kad iki kraujo įsikandau lūpą. Šūdas. Šitą reikės iškirpti. Pakeliu akis ir pasižiūriu į Brajaną.

– Nuostabi mintis! – visa švytėdama atsakau į objektyvą ir pastatau kamerą ant stalo už Brajaus.

Man už nugaros suzvimbia telefonas; jis ištiesia ranką, pakelia jį nuo stalo ir pasižiūrėjęs į ekraną šypteli.

– Klausyk, man reikės užbaigti kelis muzikinius reikaliukus, – šypsodamasis jis linkteli į duris. – Būsiu pasiruošęs po dešimties minučių.

2 SKYRIUS

Melisa

Norėčiau būti panaši į LilyLoves. Ji ką tik pasiekė trijų milijonų sekėjų ribą ir ta proga įkėlė į *Instagram'ą* asmenukę – ten ji atrodo nuostabiai. Jos akys didžiulės, storai apvestos tamsiu pieštuku, o blakstienos ilgos. Ir plaukai tobuli – trumpi, su gražiomis sruogelėmis, vos siekiančiomis akis.

Man su trumpais plaukais nieko neišeitų; mano veidas tam gerokai per putlus. Ir plaukus paveldėjau iš mamos – jie nykiai rusvi kaip pelės kailis. Atrodyčiau kaip berniukas. Ir ne koks mielas, mergaitiškas berniukas. Tikras bernas. Visi mokykloje sakytų: „Ei, kas tas naujokas iš H klasės?“ O jei atsisėdčiau prie Siuzės, ji turbūt skaisčiai nuraustų ir nepratartų man nė žodžio.

Nes taip ji elgiasi, kai būna šalia bernų.

Spusteliu ant naujausio Lilės įrašo – „Mažyčiai nuotyčiai Londone“ – ir peržiūriu nuotraukas. Ji stovi šalia turgaus prekystalio, apsikabinusi braškių vazoną, o ant pirštų puikuoja žiedai su stambiai nušlifuotiis ametistais bei topazais. „Nuostabiai praleidau dieną tyrinėdama Londoną kartu su savo miela drauge – tikiuosi, ir tavo savaitgalis buvo toks pat nuostabus. Bučiuoju, Lilė xoxo.“

Dievinu Lilės tinklaraščio įrašus. Kai tik pamatau, kur ji buvusi, ir pati iškart įsinoriu. Kai tik ji įkelia pusryčių nuotrauką į *Instagram'ą*, taip ir knieti sutaršyti tiesiai per ekraną.

Nors gal ir gerai, kad tai neįmanoma. Ant šlaunų jau ir taip prisikaupę riebaliukų. Jei ryčiau kaip Lilė, tikriausiai prireiktų kranu nugabenti mane į mokyklą. Yra nuotrauka, kur ji su tamprėmis, užsikniaubusi ant sėdmaišio, – o ant krūtinės sidabro karoliukų vėrinys. Mano kojos niekada nebus tokios lieknos.

Pamėginau pati padaryti panašią nuotrauką, bet vieninteliai mano vėriniai yra tie pigūs sidabriniai iš *H&M*, ir jie tiek nešioti, kad net išblukę. Pamėginau nukniaukti porą auksinių iš mamos, bet, pamačiusi mane pozuojančią, ji nesuprato, ką tai reiškia ir išsigando.

„Kam tu fotografuojiesi su mano vėriniais? Tai internetui, ar ne? Melisa, šito į INTERNETĄ tu nedėsi!“

Žodį „internetas“ ji ištaria taip, lyg tai būtų siaubinga vieta, kur vaikų tyko pedofilai. Garantuuju, ji nė nenutuokia, kad mokykloje merginos šitaip stengiasi suvilioti vaikus, kad per pokalbių programas šie jas „pamėgtų“, prieš tai nusiųsdamos visai klasei ekrano vaizdą, kur matyti, ką jos sako. O apie vaizdo tinklaraščius tai geriau išvis neaušinti burnos.

Šiaip ar taip, reikalas beviltiškas – asmenukės išėjo tragiškos. Tiesiog mano skeletas netinkamas nuotraukoms.

Žiūrindama Lilės kanalą, atidarau dar vieną kortelę ir įkeliu Brajano *Youtube'ò* puslapį. Jo kanalas nė iš tolo neprilygsta; daugiausia jis ten kalba apie visokią keistą muziką. Pereinu į jo *Instagram'ò* puslapį. Aš nieko prieš pažiūrėti ir jo grupės draugo Džerio nuotraukas – jis visai nieko, – bet labiausiai mėgstu, kai jis būna kartu su Lile.

Netrukus randu tai, ko ieškojau – asmenukę, kurioje Brajanas su Lile susiglaudę sėdi ant sofos, o Brajano tėvų baltas šunytis Polaris

taikosi įlįsti per vidurį. Brajanas nutaisęs dirbtinai rimtą veidą, Polaris nagais įsikibęs jam į barzdą, o Lilė atsiložusi švelniai šypsosi.

Jie atrodo tokie laimingi. Perverčiu Lilės kanalą, *LilyLives*, ir atsidarau įrašą, kur jiedu vaikšto po Londoną. Tokius aš mėgstu labiausiai. Brajus bėga priekyje, juokdamasis ir karstydamasis ant turėklų, o Lilė apsimeta nežiūrinti ir varto akis.

„Nagi Lile, ar dabar 2005-iejį? Užsisakykim internetu?“ – dejuoja jis, tempiamas į prekybos centrą. Lilė papučia lūpas, jis nusikvatoja ir apsigręžęs nuseka iš paskos.

Panirus į jų įrašus pralekia ištisa valanda, tiesą sakant, atsikvošėju tik tada, kai laikrodis rodo vidurdienį. Velnias. Mama su tėčiu ir mano brolis Eidis tuoj grįš iš baseino. Atsiplėšiu nuo Lilės įrašų ir apsidairau po kambarį. Mama pasius. Aplink tikras jovalas – drabužiai, plaukų šepečiai, panaudota kosmetika. Mano gyvenimas kur kas prastesnis nei Lilės – o, jei aš turėčiau gražius namus ir vaikną.

Nors Brajanas ne visai mano skonio – tarp pirmamečių šeštokų yra kur kar gražesnių bernų. Brajus labai liesas, ir jo akys kiek per arti viena kitos. Bet jis groja grupėje, o tai kažkodėl viską pataiso. Be to, jis tikrai myli Lilę. Aš kartu su aukštu, tamsiaplaukiu gražuoliu – dėtume į mano tinklaraštį nuotraukas iš neįprastų restoranų, tada grįžtume į butą susitaisyti pietų, jis juokdamasis mokytų mane gaminti. O gal abu būtumėm niekam tikę virėjai, užtat užsisakytume maisto į namus ir susiglaudę laižytume nuo vienas kito lūpų taukus...

Grįžtu į Lilės kanalą. Liūdniausia, kad aš nè neturiu vaikino. Nè nesu bučiavusi berno. Na, bent jau rimtai. Prieš porą metų pasitaikė keli nerangūs bandymai su Jusefu, bet tuomet buvom dar tokie mažvaikiai – to negalėjai laikyti tikrais santykiais. Po devintos klasės jis perėjo į kitą mokyklą, ir aš jį mečiau. Štai kokia gili buvo mūsų meilė.

Man šešiolika ir dar nesu turėjusi tikro vaikino. Toks mano gyvenimas.

Atsidarau savo pačios tinklaraštį ir sudedu langus taip, kad jis būtų šalia Lilės. Kol kas rašau tik kosmetikos apžvalgas ir jau spėjau išsemti visą savo kolekciją. Mano sekėjų skaičius kaip užsispyręs stovi ties penkiasdešimt vienu. Nežinau, ko toliau imtis. Jau išmėginau viską, ką tik radau namuose.

Peržiūriu dar kelis londoniečių tinklaraščius apie grožį. Sustoju ties vieno tinklaraštininko nuotrauka, kur matyti gatvės menas Šordiče. Atrodo, tokių dalykų galėtum rasti ir „Flickr“.

„Hmm, įdomu...“

Nueinu į „Flickr“ ir įvedu „Šordičas, gatvės menas“. Į ekraną pasipila Rytų Londono nuotraukos. Jos tikrai šaunios. Jei tik būčiau ten lankiusis. Jei tik būčiau galėjusi prifotografuoti tokių dalykų. Mano tinklaraštis atrodytų nuostabiai.

Spustelėjusi vieną paveikslėlį, pastebiu jo centre mažytę raidę „C“ ir po ja užrašą „viešoji nuosavybė“. Pala – ar tai reiškia, kad galiu įkelti šią nuotrauką į savo tinklaraštį? Perskaitau aprašymą. Kiek suprantu... tikrai taip.

Po kelių minučių turiu ištisą rinkinį nuotraukų iš Londono – ūkininkų turgūs, gatvės menas, net kelios su Bakingamo rūmais, greičiausiai darytos turistų.

Drebančiais pirštais įkeliu jas į naują savo tinklaraščio puslapį. Atsiverčiu Lilės tinklaraštį šalia ir pradedu rašyti:

„Puiki diena su draugais Londone! Būtinai ir jūs pamėginkit vietinių vaisių – jie tiesiog dieviški. Negalėjau praeiti nenupleškinus. Tiesiog nesusilaikiau! Su meile, IssaAdores.“

Pavadinu tai „Isa išdykauja Londone“. Nieko neprikiši, tikrai panašu į smagią išvyką. Ranka sustingsta ties myktuku „Paskelbti“... Niekaip nesiryžtu. Jaučiuosi, lyg stovėčiau priešais kokią nematomą ribą.

Bet, kita vertus, aš tikrai galėjau visa tai nufotografuoti pati. Galėjau apeiti visas tas tas vietas. Tai, ką darau, visai normalu – greičiausiai aš ten ir apsilankysiu. O tada šias nuotraukas galėsiu pakeisti saviškėmis. Iš tiesų tai tik šablonai.

Pasiryžtu, spusteliu „Paskelbti“ ir pasijuntu kaip ant sparnų. Mano tinklaraštis išsyk atrodo kur kas šaunesnis – kur kas panašesnis į Lilės. Palaukiu porą minučių ir perkraunu puslapį. Sekėjų skaičius jau spėjęs šoktelėti iki penkiasdešimt trijų.